

История на снукъра

Историята на снукъра е дълга и пълна с традиции. Самата игра е разновидност на билиярда, популярен още от 16-ти век, въпреки че се е играла само на много богати места, като кралските замъци и къщите на аристократите. Тъй като се асоциира с аристокрацията, това придава на билиярда гордост и имидж на игра за джентълмени. Когато за първи път се играе тази игра, не е имало никакви бордове или прегради – те са поставени едва когато играчите се уморили от непрекъснатото падане на топките. Джобовите станали дупките, където топките падали вместо съществуващите преди това канали, по които те минавали.

Топките се правели от слонова кост и за да се направи един комплект топки за билиард трябвало да бъдат убити 12 слона. Възниквали са най-различни варианти на билиярда, като например Блек Пул (Black Pool), за да се развие към края на 18-ти век играта, а също така и масата, във вида, който познаваме днес.

Най-големият индивидуален принос към снукъра идва от Джо Дейвис и брат му Фред, които помежду си доминират в играта за повече от 50 години и спомагат за превръщането ѝ от игра за аристократи в следработно забавление за работническата класа. Джо печели 15 последователни световни шампионата, а Фред – 8 световни шампионата. Има само шепа класни играчи, но стандартът е доста нисък, като най-високият брейк през 1922 г. е - 33. Джо достига официално в играта си максимален брейк от 147 през 1957 г. и очевидно е бил далеч напред за времето си, що се отнася до умения и техники. Фред е 12 години по-малък от Джо и не е имал щастието името му да бъде специално отбелязвано в историята на снукъра, така както името на брат му. На няколко пъти Фред е съвсем близо до победа над Джо, особено ако се има предвид че три от техните финали стигат до последен фрейм (игра), които Джо винаги печели с 35-34 както и някои, които достигат до над 80 фрейма, където победител е Джо.

С въвеждането през 60-те години на 20-ти век на Pot Black (пот блек – вкарай черната топка?) се появява известен интерес към играта и фирмата “Райли Лежър” (Riley Leisure) започва да поставя в някои клубове маси за платена игра, въпреки че играта не се харесва много. Появата на Рей Риърдън и Джон Спенсър през 70-те години, заедно с Денис Тейлър и други, дава тласък на играта.

Най-голямата реклама на играта дава несъмнено появата на цветната телевизия, която прави от снукъра денонощна сензация. Играчите стават национални герои и се появява голямо търсене на маси дори сред хората. През 80-те години много младежи започват да играят от съвсем малки, но пренасищането на телевизионната програма със снукър води до намаляване на интереса на хората, възбуден само от Стив Дейвис и неговите 6 световни шампионски победи през това десетилетие. Без съмнение най-великият момент за снукъра е през 1985 г., когато световния финал стига до последна черна топка и Денис Тейлър печели наградата.

Над 18,5 млн души включват телевизорите си в 12,30 на обяд, за да наблюдават тази спортна легенда. За тези игри се говори дори днес. През 90-те години

снукърът е несъмнено най-популярният национален спорт на маса с постоянна степен на популярност. Висок интерес държеше финала между Стивън Хендрис и Джими Уайт, особено след като Джими никога не беше печелил световната титла и това поддържаше интереса на тълпата. През 2000 г. Питър Мидълтън намеква за големи промени в организацията и структурата на турнира като ударението се поставя на желанието да се разреши на играчите да бъдат по-всекидневни и да се модернизира играта, така че да се превърне в привлекателен за зрителите спорт, пълен с качества и с атакуващи удари. Има много младежи, които се усъвършенствуваха много в играта и мрачният дух на снукъра от началото на 80-те години се сменя от нов имидж, който ще поддържа висок интереса към снукъра.